

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 12/01/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 3

Chúng ta đang cùng nhau học tập văn hoá truyền thống, những người giữ vai trò dẫn dắt mà không học tập thì họ không thể dẫn dắt người khác. Chúng ta học Phật nếu chúng ta không chân thật học thì chúng ta cũng không thể dẫn đạo người. Chúng ta không tình chấp, không tự cho mình là người lãnh đạo, người nào làm được nhiều việc cho chúng sanh thì người đó là người dẫn dắt. Có người trong hệ thống đã khoảng hai năm không tham gia các lớp học của hệ thống, người không học tập mà dẫn dắt người khác thì họ sẽ làm theo tập khí, phiền não của mình. Hôm qua, một vị trưởng phòng giáo dục nói với tôi, Nhà nước đang rất quan tâm đến việc giáo dục văn hoá truyền thống. Nếu chúng ta không miệt mài học tập thì chúng ta không xứng đáng với vai trò mà chúng ta có được, vai trò của chúng ta được xã hội xem trọng thì chúng ta càng phải cẩn trọng.

Hòa Thượng nói: ***“Từ xưa đến nay, mọi người vô cùng xem trọng luân lý đạo đức vì đây là sự giáo dục giúp xã hội an định, hạnh phúc. Người quản lý phải có vai trò, trách nhiệm “duy hộ đạo thống”, duy trì, ủng hộ, xem trọng giáo dục luân lý đạo đức. Nếu chúng ta “duy hộ đạo thống”, mở mang phát huy rộng lớn giáo dục luân lý đạo đức thì chúng ta sẽ có công đức vô cùng to lớn”.*** “Duy hộ đạo thống” là chúng ta duy trì, ủng hộ, học tập, thật làm tiếp nối mạng mạch truyền thống đạo đức. Trong một gia đình, trong một quốc gia nếu chúng ta phá bỏ luân lý đạo đức thì Cha con, Thầy trò, bạn bè, mỗi công dân sẽ không biết vai trò của mình. Nếu mọi người đều không biết vai trò của mình thì phong khí xã hội sẽ vô cùng khủng khiếp.

Nếu chúng ta vào một ngôi làng mà người dân trong làng đấu tranh, cạnh tranh với nhau thì chúng ta sẽ cảm thấy rất bất an. Nếu một ngôi làng có phong khí, mọi người biết quan tâm đến nhau thì con cái trong làng đó sẽ phát triển tốt về kinh tế, học lực, trí lực. Đây là vì người dân trong làng đã sống thuận tự nhiên. Con người sống trái với luân lý đạo đức là họ đã sống trái với tự nhiên.

Chúng ta muốn duy trì, tiếp nối văn hoá truyền thống thì chúng ta phải thật làm, người dẫn dắt phải có vai trò quản lý. Chúng ta muốn quản lý một gia đình thì tâm chúng ta phải bao quát tốt gia đình, chúng ta muốn quản lý một ngôi làng thì tâm chúng ta phải bao quát tốt ngôi làng đó, Chúng ta muốn quản lý một huyện, một tỉnh, một quốc gia hay cả thế giới thì tâm chúng ta phải bao quát tốt huyện, tỉnh, quốc gia, thế giới đó.

Nếu người có vai trò quan lý mà có tâm “*duy hộ đạo thống*” thì họ sẽ có công đức vô cùng to lớn. Nếu chúng ta quản lý theo cảm tính thì tội nghiệp của chúng ta cũng sẽ rất lớn. Trước đây tôi cũng hoài nghi về việc nhiều người học Phật nhưng không có phước báu, luôn gặp chướng ngại, tai ương. Sau đó, tôi may mắn gặp giáo huấn của Hòa Thượng và biết rằng người học Phật gặp chướng ngại, khổ đau vì họ chỉ tu hành một cách “*trinh tướng*” chứ không “*trinh tấn*”. Chúng ta làm ra vẻ thì chúng ta che mắt được người thế gian nhưng ngay đến quỷ thần cấp thấp chúng ta cũng không che mắt được. Chúng ta không thể che mắt được yêu ma quỷ quái, oan gia trái chủ nhiều đời và chính những người này chướng ngại chúng ta. Chúng ta có thể làm chưa tốt nhưng chúng ta làm bằng tâm cung kính, chân thành thì oan gia trái chủ cũng sẽ hỗ trợ, giúp đỡ chúng ta.

Nhà Phật nói: “***Phật thị môn trung hữu cầu tất ứng***”. Trong nhà Phật có cầu thì có ứng. Chúng ta phải cầu đúng đạo lý, phương pháp, chúng ta cầu cho tất cả chúng sanh. Trước đây, chúng ta phát tâm, nơi nào có 100 người ăn chay, có người phát tâm làm đậu thì chúng ta sẽ tặng họ một dây chuyền sản xuất đậu. Khi chúng ta tặng đậu, chúng ta không phân biệt người ăn chay, ăn mặn, người ăn chay chỉ là duyên để chúng ta lắp đặt dây chuyền sản xuất đậu. Nếu người ăn mặn được tặng đậu thì họ sẽ ăn ít thịt hơn. Chúng ta đã có những người đứng ra phát tâm lắp đặt, vận hành, chuyển giao công nghệ, kỹ thuật dây chuyền sản xuất đậu. Chúng ta làm mà không có chướng ngại, đây chính là chúng ta “*hữu cầu tất ứng*”.

Hiện tại, chúng ta đã có tám vườn rau lớn. Hôm trước, tôi ghé thăm vườn rau ở Đức Thọ, Hà Tĩnh, nhiệt độ ở đây mùa hè lên đến 50 độ nhưng rau vẫn phát triển xanh tốt, mọi người trồng rau dưới tầng gốc cây, không bỏ trống một khoảng đất nào. Chúng ta càng tặng rau thì chúng ta càng có niềm vui trong nội tâm. Tôi thấy, có nơi ở trong hệ thống, có cây cỏ mọc dài đến một mét nhưng không ai nhổ đây là do chúng ta vô tâm. Chúng ta làm mà không cần xin xỏ, cần cầu ai giúp đỡ, người của chúng ta tự thiết kế, thi công, lắp đặt các vườn rau. Chúng ta lười biếng, chểnh mảng thì chúng ta sẽ không thể cầu có được. Thí dụ, chúng ta cầu có một trái dưa nhưng chúng ta muốn “*vô công hưởng lộc*” thì yêu ma quỷ quái sẽ đến giúp chúng ta thoả mãn tâm tham. Phật thấy chúng ta có tâm chân thành thì Ngài sẽ đến giảng đạo lý, dạy phương pháp trồng dưa cho chúng ta.

Hòa Thượng từng nói: “***Trong xã hội hiện đại, bố thí pháp là chính chúng ta phải làm ra tấm gương để chúng sanh xem thấy sinh tâm ngưỡng mộ, kính tin, học hỏi***”. Tôi từng mất niềm tin vào Phật pháp vì tôi nhìn thấy nhiều người học Phật nhưng luôn gặp những việc không may mắn, chướng ngại, khổ đau, bệnh tật. Chúng ta may mắn vì Hòa Thượng đã làm ra biểu pháp cho chúng ta, cả cuộc đời Ngài gần như không có bệnh khổ, chướng ngại, mọi việc Ngài muốn làm đều “*kiết tường như ý*”. Trong thời đại hiện đại, chúng ta phải làm ra tấm gương thì chúng ta mới là người hoằng truyền Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền. Người ngày nay không thích nghe lý thuyết

suông vì những công cụ tìm kiếm như Google đã giúp họ giải đáp các khái niệm cần thiết, thí dụ như tính, tấn, định, huệ. Ngày nay đã có rất nhiều máy móc hiện đại nên chúng ta không cần giảng như cái máy, chúng ta in Kinh sách cũng chỉ là làm thức ăn cho mọt.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta nhìn về quá khứ, một số quốc gia có thể tồn tại bền vững vì họ duy trì luân lý đạo đức, do vậy trật tự xã hội được gìn giữ. Chúng ta có thân phận gì thì chúng ta phải tận trách nhiệm, tận nghĩa vụ trong thân phận đó, cả đời chúng ta phải tuân thủ, không được trái nghịch với điều này. Đây là nền tảng giúp cho gia đình, xã hội an định”** Tô Ân Quang cũng đã nói: **“Đốn luân tận phận nhàn tà tồn thành. Nhất tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ”**. “Nhàn tà” lúc rảnh rồi phải giữ tâm chân thành, thanh tịnh để nhất tâm niệm Phật. Chúng ta chỉ cần nhất tâm niệm, không cần cầu xin để được vãng sanh về Tịnh Độ. Trong mỗi gia đình, Cha thì phải từ, con thì phải hiếu, anh thương em kính. Chúng ta là con, là học trò, là công dân thì phải làm tốt đạo làm con, đạo của học trò và đạo của công dân. Chúng ta làm tốt vai trò, làm ra được tấm gương tốt thì chúng ta đã bố thí pháp. Chúng ta là người học Phật thì chúng ta phải phát dương quang đại lời dạy của Phật, chúng ta là người học chuẩn mực của Thánh Hiền thì chúng ta phải phát dương quang đại lời dạy của Thánh Hiền.

Trong gia đình, đoàn thể không có thứ lớp thì gia đình, đoàn thể đó sẽ không thể ổn định, bền vững. Từ nhỏ, tôi đã được nghe câu: **“Kính lão đắc thọ”**. “Lão” không phải là người già mà “Lão” là người lớn, người lãnh đạo. Chúng ta phải biết kính trọng người có vai trò lãnh đạo ở các cấp. Ngày còn bé, tôi được xem một vở kịch, trong đó có cảnh, một người hầu bước ra vừa khóc vừa nói: **“Dù gì thì tôi cũng có vai trò là người hầu trong nhà này chứ!”**. Tất cả người có vai trò quan trọng trong đoàn thể đều phải được kính trọng.

Hòa Thượng nói: **“Ngày thường, chúng ta đối nhân xử thế tiếp vật phải dùng tâm thanh tịnh, bình đẳng, từ bi”**. Chúng ta dùng tâm thanh tịnh, bình đẳng, từ bi với cây cỏ thì cây cỏ cũng xanh tốt. Chúng ta vẫn luôn dùng tâm không bình đẳng đối đãi người, vật. Thí dụ, gặp việc khó thì chúng ta lười nhác, chúng ta chỉ thích làm việc nhẹ nhàng thì chúng ta đã có tâm không bình đẳng. Có câu hát rằng: **“Ai cũng chọn việc nhẹ nhàng gian khổ sẽ về phần ai”**. Chúng ta gánh vác việc khó khăn thì chúng ta sẽ tự khắc là người dẫn đầu. Chúng ta tránh việc khó, sai người khác làm thì mọi người sẽ thấy chúng ta đang diễn trò hề!

Hòa Thượng nói: **“Từ bi phải có lý tánh, giác mà không mê. Tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta sẽ làm mọi sự một cách tùy duyên, không phan duyên. Mọi việc chúng ta thuận với tự nhiên thì tâm địa chúng ta sẽ thanh tịnh. Tâm chúng ta thanh tịnh thì hoàn cảnh phức tạp đến đâu thì chúng ta cũng có thể thấy được rõ ràng, chúng ta tường tận, minh tường mọi sự, mọi việc”**. Chúng ta không từ bi một

cách ngu muội. Từ bi không phải là cảm tình, chúng ta dùng cảm tình làm việc thì đó là chúng ta “*cảm tình dụng sự*”. Chúng ta dùng cảm tình làm việc thì chúng ta nhất định sẽ hại người và chính chúng ta cũng không thể tốt được. Chúng ta từ bi trên chuẩn mực của Phật Bồ Tát, chuẩn mực của Thánh Hiền, của luật pháp. Chúng ta làm nhiều việc nhưng chúng ta không minh tường thì chúng ta sẽ gây ra nhiều sai sót, tổn thất. Đây là chúng ta đã tự làm tổn phước của mình. Chúng ta cho rằng mình có công trạng, chúng ta sinh tâm đáng được hưởng thụ, tự mãn thì phước của chúng ta sẽ dần dần trở nên âm.

Hòa Thượng nói: “*Người tâm không thanh tịnh mà muốn làm mọi việc thì họ sẽ chỉ làm sai. Tâm thanh tịnh có thể sanh trí tuệ, trí tuệ này là bản năng của tự tánh của chúng ta. Hiện tại, chúng ta mất bản năng vì chúng ta vọng tưởng quá nhiều, tâm chúng ta tán loạn*”. Hằng ngày, tâm chúng ta luôn tán loạn, dao động, cưỡng cầu.

Hòa Thượng nói: “*Nếu tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta nhất định có định lực, chúng ta có định lực thì năng lực của sáu căn tự nhiên sẽ hồi phục*”. Chúng ta chưa thật làm thì chúng ta sẽ chưa có trải nghiệm về điều này. Chúng ta thật làm thì năng lực của chúng ta sẽ hoàn thiện một cách toàn diện. Có những người không cần học nhưng khi cần làm một việc gì thì tự nhiên họ biết cách làm. Hằng ngày, chúng ta phải khởi tâm thanh tịnh, bình đẳng, từ bi. Tâm từ bi ở nơi lý tánh, không cưỡng cầu, phan duyên. Chúng ta làm theo giáo huấn của Phật, chuẩn mực của Thánh Hiền, luật pháp quốc gia, không cần tăng bốc, nịnh hót ai. Từng lời khai thị của Hòa Thượng đều đang giúp chúng ta đối trị tập khí, phiền não của mình.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!